

LESLEY O'MARA (red.)

Kattenkrabbels

Deel 1

De mooiste kattenverhalen van
John Bower, Lewis Carroll,
W.L Alden
en vele anderen

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

Colofon

Copyright © 2016 voor deze uitgave
Grote Letter Bibliotheek, Deventer

Opmaak Nyvonco, Heerhugowaard
Vormgeving Juan Houter, Sunny Afternoon Publ. Grp

ISBN 978-90-3643-124-8

NUR 304

Gedrukt op papier met FSC-certificaat

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of
openbaar gemaakt op welke wijze dan ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van
Uitgeverij Grote Letter Bibliotheek,
Postbus 583, 7400 AN Deventer

Deze uitgave kwam tot stand in samenwerking met
BBNC Uitgevers bv, Amersfoort © 2008

Op verzoek van Uitgeverij GLB is het boek in twee delen
uitgegeven in grote letter.

Oorspronkelijke titel: *Favourite Cat Stories*

© 1992 by Michael O'Mara Books Limited

© Nederlandse vertaling: BBNC uitgevers bv, Amersfoort

Vertaling: Willem Voges, Sander 't Hoen en Gerda Baardman

Alle rechten voorbehouden

Voor meer informatie of bestellen

www.groteletter.nl

Inhoud

Voorwoord 7
Nerys Hughes

De kat die kon vliegen 11
Stella Whitelaw

Katten uit mijn jonge jaren 37
May Eustace

Uit het leven van een dierenarts 57
John Bower

Gershwin 71
Judy Gardiner

De kersenboom 99
Derek Tangye

De cruise van Kat 120
Mazo de la Roche

De Chesirekat 145
Lewis Carroll

De Gele Schrik 160
W.L. Alden

De C van 'Cuisine' 182
Beverley Nichols

De mantel 190
Mary Williams

Verantwoording 237

Voorwoord

Nerys Hughes

Er zaten, acht Kerstmis­sen geleden, twee jonge rode katjes in het dierenasiel. We kozen het kleinste, een rillerig gevalletje, en zijn broertje staarde ons, toen we weggingen, in eenzame verbijstering aan. Op tweede kerstdag gingen we terug en haalden ook hem op. Mijn dochter Mari-Claire, die toen vier was, noemde de kleinste Knuffel – een naam die ik nogal moeilijk over mijn lippen kon krijgen toen we hem een keer kwijt waren en ik hem luidkeels over de straat moest uitroepen.

Onverschrokken en trouw, meer als een hond dan als een kat, volgt hij Mari-Claire overal, door dik en dun en zelfs door sneeuw. Mijn zoon Ben noemde het andere katje Twm-Twm (Welsh voor Tom Tom) naar een zeer geliefde kat waarmee mijn tante Gwen in Wales lang geleden vriendschap sloot.

Hoewel ik menig keer had gemopperd over kattenharen in favoriete stoelen, achterkanten van canapés die als krabplanken werden gebruikt en toegetakelde muizen bij de keuken­deur, was ik verschrikkelijk van streek toen Knuffel overreden werd, en we vreesden dat

we hem voorgoed kwijt waren. Zijn zin voor avontuur en zijn nieuwsgierigheid hadden hem ertoe gebracht de rijweg op te gaan om krijger-tje te spelen met het verkeer, waarbij hij aangereden werd door een motorfiets. Het gevolg: een paar gebroken botten en een verbrijzeld bekken.

De volgende morgen hoorden we tot onze grote droefheid dat hij niet geplast had; de dierenarts vreesde dan ook het ergste.

Toen we de behandelkamer uitgingen, wierpen we hem een liefdevolle en wanhopige blik toe; hij glimlachte naar ons, liet een kort blafje horen en plaste in één keer zijn hele kooi onder. We juichten en joelden en namen hem mee naar huis. Patrick, mijn man, maakte van een oud ledikantje en wat gaas een kleine ziekenhuiskooi, opdat we hem de eerste weken in zijn bewegingen konden beperken. Hij herstelde volledig, waarbij zich, zoals bij katten wel meer gebeurt, successievelijk uit bindweefsel en kraakbeen nieuw bot had gevormd, en nu is hij weer even levendig en ondernemend als vroeger. Knuffel de Doorzetter. Misschien identificeerde ik mezelf daarom zo sterk met Doris Lessing, in haar prachtige verhaal over Rufus, haar rode kat. De wijze waarop katten

– subtiel maar vastbesloten – zich van onze harten en huizen weten meester te maken! De deuren die nét op een kiertje open moeten blijven, zodat het nét een beetje tocht, de stoelen die in beslag genomen worden, de hapjes die verzorgd en de mensen die georganiseerd moeten worden als we er voor korte of langere tijd tussenuit gaan en de rode ruggen die me boos worden toegekeerd wanneer we terug zijn!

Als u niet van katten houdt, zult u dit boek met genoeg lezen. Houdt u wel van katten, dan zult u ervan genieten.

De kat die kon vliegen *Stella Whitelaw*

Het begon op een merkwaardig stille morgen, toen geen blad bewoog en zelfs de vlinders roerloos boven de bloemen leken te hangen. De dode es strekte zijn asgrauwe takken uit naar de hemel, wachtend op de slag van de bijl die almaar uitbleef.

Op zo'n vijftienhonderd meter hoogte vervoerde een gecharterde Tri-Star zijn vroege, geeuwende passagiers naar hun geheel verzorgde vakantie op Majorca, zijn zachte geronk onderstrepnd tegen het blauw van de lucht.

Voorzichtig verplaatste Leopold zijn pootjes door de met dauw behangen klaver. Hij was een grote rode kater, met een brede verbaasde snuit en pluizige wangen. Zijn ogen waren heel groen en stralend, waardoor de verbaasde uitdrukking nog werd versterkt. Hij leidde een ongecompliceerd leven: hij at en sliep en verschalkte af en toe een vogel of een spitsmuis om het niet af te leren.

De mensen bij wie hij woonde, waren wat Leopold krenterig noemde. Ze hadden alles: twee auto's, twee televisietoestellen, een videorecorder, een stereotoren met alles erop en

eraan, een diepvrieskist waar wel een walvis in kon, elk huishoudelijk apparaat dat te koop was, en toch waren ze zo gierig als de pest. Het eten dat ze voor hem kochten was merkloos: een mengsel van pap en vlees, waarvan de herkomst onduidelijk was; nooit kreeg hij een stuk verse lever of vis. Ze dronken de goedkoopste koffie, kochten gebroken koek en knipten alle kortingsbonnen uit de krant. Ja, ze waren behoorlijk krenterig.

Ze waren ook krenterig met vriendelijkheid. Als Leopold bij een van hen op schoot sprong, werd hij er weer snel vanaf gejaagd.

‘Ga vamme af! Ik kom ónder de haren te zitten van je. Weg, weg!’ zei de krenterige man ongeduldig.

De krenterige vrouw was net zo erg. Haar kleren waren ook niet katvriendelijk. De enige persoon die Leopold mocht, was de dochter, Dana, maar die had het druk met proefwerken en vriendjes en Leopold zag haar alleen wanneer ze om twee uur 's nachts thuiskwam van de disco en ze elkaar knus en in alle rust in de keuken gezelschap konden houden.

Terwijl Leopold zijn vroege ochtendwandelinnetje door de tuin maakte, hoorde hij een

zwak tsjirp, tsjirp. Het geluid deed zijn maag samentrekken. Hij had honger. Aan het eten van gisteravond kon hij maar beter niet terugdenken en ze zouden hem niet eerder zijn ontbijt geven voor hij minstens een uur buiten was geweest. Leopold begreep die regels niet. Het was een van hun eigenaardigheden. Hij had opgemerkt dat ze, wanneer ze daar ook maar zin in hadden, koekbrokken aten.

Leopold sloop op het geluid af. Het was een jonge lijster, met lichtbruine en witte spikkels; een dik, donzig, hulpeloos bolletje dat vol vertrouwen met heldere oogjes naar Leopold opkeek. Het wankelde een stukje naar hem toe en tuimelde voorover op zijn ronde, pluizige borst. De verbazing op Leopolds snuit ging over in blijdschap. Dit was kennelijk een of ander spelletje. Voorzichtig tikte hij met zijn poot tegen de zachte veren. De vogel tjirpte aanmoedigend en deed nog een paar sprongetjes. Een paar bomen verder hoorde de moeder het geroep van haar jong maar zij maakte zich niet ongerust. Het moest zelf leren vliegen.

Plotseling sloeg Leopold toe. De nek van het jong hing slap tussen zijn kaken. Leopold gromde, een laag, rommelend oerwoudgeluid dat terugging op zijn wilde voorouders. Trots

paradeerde hij rond met zijn slachtoffer, waarvan de veren als een hangsnor rond zijn bek naar buiten staken. Hij knauwde peinzend op het kleine lijfje en aan de korte witte haartjes onder zijn neus kleefde bloed.

De moeder werd gek. Vertwijfeld vloog ze van tak tot tak. Luid en radeloos krijsend scheerde ze over de rode kater en wat er van haar jong over was. Maar het was te laat. Ze kon niets meer doen. Ze keek nog eenmaal naar de grote kat en vloog weg.

Er stond een grote eik waar Leopold graag in klom. Hij ging nooit heel hoog want hij kende zijn beperkingen. Maar vandaag lag de jonge vogel zwaar op zijn maag en Leopold klom hoger, hopen van het onaangename gevoel af te komen. De dikke, verwarde takken gaven hem geen aanwijzing hoe hoog hij klom. Hij klom verder, hoger en hoger, springend van het ene steunpunt naar het volgende. Omdat er geen wind was, bewogen de bladeren zich nauwelijks, wat Leopold opnieuw een ongefundeerd gevoel van veiligheid gaf. Toen een afgebroken tak hem een glimp liet zien van het land beneden hem was hij hooglijk verbaasd. Hij zag de toppen van andere bomen, bekleed met groenachtige kussens; de tuin van zijn huis was een

vlek van vage kleuren. In de verte ontwaarde hij de spits van de kerktoren, bijna op ooghoogte. Een helikopter kwam ronkend dichterbij, recht op de eik af, terwijl zijn rotorbladen luid ratelend door de lucht kliefden.

Leopold sprong achteruit. Hij vergat dat hij op een tak had gezeten, in een boom. Hij viel achterwaarts naar beneden, met zijn kop tussen zijn poten, buiteland door een cascade van bladeren en gebroken takken; de wind joeg door zijn snorharen en lucht en aarde flitsten beurtelings langs zijn gezichtsveld terwijl hij omlaag stortte.

Hulpeloos spreidde hij zijn poten, in een smekend gebaar naar de grote kattengod hoog boven hem. Hij kneep zijn ogen stijf dicht. Hij wilde niet zien wat hem wachtte.

Leopold werd zich voor het eerst bewust van een verandering toen de snelle, zoevende wind in zijn oren afnam tot niet meer dan een zucht. Hij viel nog steeds maar maakte niet langer die verpletterende, onstuitbare tuimeling naar de aarde. Het leek wel of hij zweefde. Misschien was hij dood.

Hij opende één oog tot niet meer dan een spleetje. Hij zag de Japanse esdoorn, een beukenhaag en onder zich een bed van opkomende

dahlia's, hun knoppen nog preuts gesloten. Hij landde midden tussen de bloemen en schudde zich uit.

‘Ga uit me dahlia's!’ schreeuwde de krenterige vrouw uit een slaapkamerraam.

Leopold verhief zich waardig uit de kapotte bloemen en wandelde weg, met achter een oor een geel gekruld bloemblaadje, als een Hawaiaans hoelameisje. Hij had te veel om over na te denken om zich over uiterlijkheden druk te maken.

Na het ontbijt ging hij naar de eik zitten kijken. Die zag er wel erg hoog uit. Wat was er met hem gebeurd? Hoe was het mogelijk dat hij dat hele eind gevallen was en het toch had overleefd? Hij wist dat katten van het dak van een huis konden vallen en toch ongedeerd op hun vier poten terechtkwamen, maar die hoorn was minstens drie huizen hoog, althans zo leek het Leopold. Tenslotte kuierde Leopold het bos in, naar het andere eind, waar op een stille, afgezonderde plek de zwartgeblakerde stronk van een door de bliksem getroffen boom eenzaam en verlaten uit de grond stak.

Hij klom in de stronk en rook de achtergebleven stank van zwavel. Hij ging in de vork zitten en keek naar het tapijt van dennennaal-

den beneden hem. Hij zat ongeveer tweeënhalve meter hoog. Hij kon langs de geblakerde bast naar beneden klauteren maar hij zou ook kunnen springen.

Hij sprong. Hij verwachtte in precies anderhalve seconde op het bed van naalden neer te komen. Maar vreemd genoeg leek het of hij zweefde. Het duurde vier seconden voor hij beneden was. Onbegrijpelijk. Hij liet zijn gedachten er een poosje over gaan en besloot toen weer in de stronk te klimmen. Hij sprong uit de vork. Deze keer duurde het zes seconden en landde hij een paar meter verder op een bed van droge varens.

Leopold begon er lol in te krijgen. Trouwens, wat gaf het eigenlijk als hij de middag wilde doorbrengen met van een oude boom te springen? Kon hem wat schelen! Hij klom weer naar boven, pijlsnel. En weer sprong hij, met het grootste plezier, zijn poten uitgespreid, benieuwd waar hij neer zou komen.

Opeens zag hij, recht onder zich, een groep brandnetels. Ondanks zijn dikke vacht, wist hij alles van brandnetels. Vooral zijn roze neus was kwetsbaar. Hij strekte geschrokken zijn poten en zeilde over de brandnetels. Intuïtief hief hij zijn beide rechterpoten op en gleed met een

flauwe bocht naar een open stukje grond.

Toen hij die avond thuiskwam, voeren ze tegen hem uit en zeiden dat hij te laat was voor zijn eten. Ze zaten voor de televisie en sopten hun stukken koek in waterige koffie. Leopold likte aan de opgedroogde restjes van zijn ontbijt. Het water in zijn kom was niet ververst en er groeide praktisch wier in. Hij sprong op het afdruiptrek en stak zijn nek uit naar de druppende kraan.

‘Ga van dat rek, stoute kat die je bent!’ riep de vrouw. Leopold verwijderde zich gehoorzaam. Gedurende een fractie van een seconde spreidde hij, terwijl hij sprong, bijna zijn poten, maar een innerlijke waarschuwing remde hem af en hij belandde plomp en onhandig op de grond.

‘En dat láát je voortaan. Ik wil ’t niet hebben!’

Hij zat in het donker op de stoep voor het huis tot Dana thuiskwam van haar avondje uit. Ze huilde zachtjes in een verfrommeld zakdoekje en haar mascara was uitgelopen, waardoor ze iets weg had van een panda. Ze maakte een beker chocolademelk voor zichzelf klaar en goot er voor Leopold met royale hand wat van op een schoteltje. Ze wist waar haar vader

een pakje chocoladekoekjes verborgen hield en bediende zichzelf, waarna ze de rest zo in het pakje verdeelde dat hij het verschil niet zou merken.

‘Ik kan hun natuurlijk nooit over Roger vertellen,’ zei ze tegen de kat, zijn oren strelend. ‘Ze zouden toch niet begrijpen hoe ik iets in hem kan zien, een jongen zonder geld, zonder baan. Dat zouden ze nooit begrijpen.’

Leopold verslond met smaak de gevallen kruimels. Nee, ze zouden het nooit begrijpen. ’s Morgens vatte hij post bij de deur, wachtend tot hij eruit mocht en de deur stond nog niet op een kier of hij schoot naar buiten. Hij oefende de hele dag en maakte, steeds een hogere boom kiezend, gestaag vorderingen. Hij werd er helemaal vrolijk van. Halverwege de middag werd het hem duidelijk wat hem, sinds zijn wonderbaarlijke ontsnapping uit de grote eik, door zijn kop had gespeeld.

Het was niet alleen deze nieuw verworven vaardigheid die hem met blijdschap en opwinding vervulde, maar het feit dat deze de sleutel bevatte tot iets veel belangrijkers – hij kon ermee weggkomen. Hij liep heel monter terug naar huis; dat zijn avondeten het misgelopen ontbijt niet zou goedmaken kon hem niet schelen.